Dosarul: nr.2r-3390/23(2-23058102-02-2r-11102023)
Instanța de fond: Judecătoria Chișinău (sediul Centru), judecător - D. Suşchevici

D E C I Z I E

11 aprilie 2024 municipiul Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Chişinău

Avînd în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Anatol Pahopol
Judecătorii: Ruxanda Pulbere și Dorin Dulghieru

examinând în ordine de recurs, fără participarea părților, recursul declarat de către lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****” împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 04.07.2023, emisă în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****” împotriva SRL ”*****”, SRL ”*****”, ***** și ***** cu privire la nulitatea actelor juridice și încasarea sumei, -

C O N S T A T Ă:

Poziția instanței de fond:

1. La data de 21.04.2023, lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL ”*****”, SRL ”*****”, ***** și ***** cu privire la nulitatea actelor juridice și încasarea sumei.
2. Concomitent cu depunerea acțiunii, în scopul asigurării acțiunii, a solicitat reclamantul aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, prin aplicarea sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile, mijloacelor bănești, ce aparțin pârâților, în limita valorii acțiunii.
3. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 04.07.2023, cererea de asigurare a acțiunii depusă de către lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****” a fost respinsă, ca neîntemeiată.
4. La data de 24.08.2023, în termenul stabilit de lege, lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****” a contestat cu recurs încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 04.07.2023, solicitând casarea acesteia, cu adoptarea unei noi hotărîri de admitere integrală a cererii privind asigurarea acțiunii.

Argumentele părților:

5. În motivarea cererii de recurs, reprezentantul recurentului a invocat că, nu este

de acord cu încheierea instanței de fond, pe care o consideră neîntemeiată și pasibilă casării.
6. Indică că, în susținerea cererii de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, partea recurentă a indicat că măsurile de asigurare solicitate sunt necesare, deoarece există riscul de a fi înstrăinate mijloacele bănești și bunurile deținute de către intimații/pârâți, cauzând astfel prejudicii recurentului.
7. Totodată, prin asigurarea acțiunii, care este o măsură de protecție temporară, ar fi asigurate drepturile și interesele legitime ale recurentului, în ipoteza unei hotărâri definitive și irevocabile în favoarea acestuia.
8. Menționează că, soluția instanței de fond de a respinge cererea de aplicarea măsurilor de asigurare în prezenta acțiune civilă, ca fiind una ilegală și nefondată, prin care s-a admis riscul de a fi prejudiciate drepturile recurentului și imposibilitatea satisfacerii pretențiilor acestuia, în cazul unei soluții favorabile pe fond.
9. Consideră că, invocarea instanței de judecată în încheierea atacată precum că „în litigiul deferit judecății, judecătorul enunță că reclamantul nu a justificat și nici nu a administrat probe care să impună aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, iar argumentarea expusă în cererea de asigurare a acțiunii cu referire la faptul că pârâtul ar putea manifesta rea-credință în raport cu executarea unei eventuale hotărâri judecătorești nu poate constitui temei de instituire a măsurilor asigurătorii, atâta timp cât aceste alegații sunt bazate pe presupunerile părții reclamante, și nu au la bază acțiuni concrete și veridic probate" reprezintă o expunere vagă a argumentelor care au stat la baza emiterii unei încheierii judecătorești, or, instanța judecătorească a aplicat și interpretat eronat dispozițiile art.174 Cod de procedură civilă, precum că nu s-a adeverit riscul prejudicierii drepturilor recurentului.
10. Subliniază că, la materialele cauzei au fost prezentate suficiente înscrisuri în vederea confirmării argumentelor recurentului, cărora instanța nu le-a dat o apreciere corespunzătoare, iar argumentele finale expuse în încheierea contestată, denotă o apreciere arbitrară a probelor, fapt ce a dus la soluționarea eronată a problemei deduse judecății.
11. Reiterează că, necesitatea aplicării sechestrului este impusă de existența riscului de înstrăinare de către intimatul ***** a activelor sale, circumstanță care îl va plasa pe recurent în imposibilitatea satisfacerii efective a pretențiilor sale. Or, unul dintre indiciile care subliniază asupra riscului înstrăinării activelor de către intimatul ***** este circumstanța potrivit căreia acesta a înstrăinat mai multe bunuri imobile unor societăți afiliate anterior, după ce au fost depuse împotriva acestuia acțiuni civile privind încasarea prejudiciului cauzat prin acțiunile sale frauduloase.
12. Suplimentar, atrage atenția că intimatul ***** a încheiat din numele recurentului actele de primire-predare și a semnat facturile fiscale care constituie obiectul acțiunii, prin care a confirmat recepționarea de către recurent a unor lucrări fictive de la intimatul SRL ”*****”, contribuind astfel la crearea unei datorii artificiale a recurentului și transferul nejustificat al mijloacelor sale bănești în sumă de 573 000

lei.
13. Referitor la aplicarea măsurilor de asigurare în privința celorlalți intimați accentuiază că, atât SRL ”*****”, cât și SRL ”*****” au emis în detrimentul SRL ”*****” facturi fiscale, au fost semnate procese-verbale de recepție, prin care au încercat să pretindă că au executat lucrări în beneficiul SRL ”*****”.
14. Susține că, recurentul cu certitudine a demonstrat riscul dispariției bunurilor intimaților, având în vederea înstrăinarea treptată a bunurilor sale într-o perioadă foarte scurtă, fapt ce arată suplimentar asupra intenției acestuia de a-și diminua patrimoniul în mod intenționat în defavoarea recurentului, înțelegând de fapt pericolul emiterii hotărârii favorabile ultimului, or existența datoriei intimaților față de recurent, este argumentată indubitabil printr-o serie de argumente relevante, prezentate în cererea de chemare în judecată.
15. La data de 13.03.2024, intimații SRL ”*****”, SRL ”*****”, ***** și ***** au depus referința pe marginea recursului, solicitând respingerea recursului ca fiind neîntemeiat, cu menținerea încheierii instanței de fond.

Verificarea termenului de declarare a recursului:

16. În conformitate cu prevederile art.425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.
17. La caz, Colegiul civil a constatat că încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 04.07.2023, a fost contestată cu recurs la data de 24.08.2023, iar astfel, în lipsa altor mențiuni privind data comunicării actului judecătoresc contestat în speță, Colegiul civil constată că, recursul este declarat în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

18. Analizând argumentele invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei, Colegiul civil al Curţii de Apel Chișinău consideră recursul pasibil respingerii cu menținerea încheierii contestate, reieșind din următoarele considerente.
19. În acord cu prevederile art.424 alin.(1) Cod de procedură civilă, curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.
20. În conformitate cu prevederile art.426 alin.(3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.
21. Potrivit art.427 lit.a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea.
22. La caz, Colegiul civil a stabilit că, la data de 21.04.2023, lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL ”*****”, SRL ”*****”, ***** și ***** cu privire la nulitatea actelor juridice și încasarea sumei.
23. Concomitent cu depunerea acțiunii, în scopul asigurării acțiunii, a solicitat

reclamantul aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, prin aplicarea sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile, mijloacelor bănești, ce aparțin pârâților, în limita valorii acțiunii.
24. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 04.07.2023, cererea de asigurare a acțiunii depusă de către lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****” a fost respinsă, ca neîntemeiată.
25. Aici Colegiul observă că, pentru a respinge cererea de asigurare a acțiunii, judecătorul a concluzionat că reclamantul nu a justificat și nici nu a administrat probe care să impună aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, iar argumentarea expusă în cererea de asigurare a acțiunii cu referire la faptul că pârâtul ar putea manifesta reaua credință în raport cu executarea unei eventuale hotărâri judecătorești nu poate constitui temei de instituire a măsurilor asiguratorii, atâta timp cât aceste alegații sunt bazate pe presupunerile părții reclamante, și nu au la bază acțiuni concrete și veridic probate.
26. La data de 24.08.2023, în termenul stabilit de lege, lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****” a contestat cu recurs încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 04.07.2023, solicitând casarea acesteia, cu adoptarea unei noi hotărîri de admitere integrală a cererii privind asigurarea acțiunii.
27. În conformitate cu prevederile art.5 CPC, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanța de judecată în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.
28. În conformitate cu prevederile art.174 alin.(1) CPC, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărîrea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărîrii judecătorești.
29. În conformitate cu prevederile art.175 alin.(1) CPC, în vederea asigurării acțiunii, judecătorul sau instanţa este în drept: a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pîrîtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane; a[1]) să noteze acțiunea, în registrele de publicitate prevăzute de lege, în raport cu drepturile pîrîtului; b) să interzică pîrîtului săvîrșirea unor anumite acte; c) să interzică altor persoane săvîrșirea unor anumite acte în privința obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pîrît sau îndeplinirea unor alte obligații față de el; d) să suspende vînzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acțiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar); e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară. Alineatul (2) al aceluiași articol statuează că, judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanților la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acțiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depășește valoarea acțiunii.
30. Totodată, Colegiul reiterează și prevederile art.177 alin.(1) CPC, care

reglementează expres că cererea de asigurare a acțiunii urmează să conțină motivele şi circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii. Or, sarcina probațiunii admisibilității aplicării măsurii de asigurare a acțiunii în sensul definit la art.174 CPC este pusă în sarcina recurentului.

31. Astfel, raportând prevederile normelor enunțate la circumstanțele speței, Colegiul conchide că prima instanță corect și întemeiat a concluzionat că cererea de asigurare a acțiunii înaintată de către lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****” este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

32. Or, reclamanta SRL ”*****”, având obligația probațiunii în judecată, nu a prezentat, în sensul art.118 alin.(1) CPC, probe concludente şi admisibile, care să dovedească faptul că neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, în cazul unei eventuale soluții de admitere a acțiunii. Or, iminența riscurilor în asigurarea cărora este admisă aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii , urmează a fi obiectiv justificată, în modul admis de probațiune judiciară.

33. Așadar, argumentele recursului invocate supra nu pot fi reținute, or, reclamantul a înaintat cerințe de aplicare măsurilor prin aplicarea sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile, mijloacelor bănești, ce aparțin pârâților, în limita valorii acțiunii, fără a invoca, argumenta şi justifica existenta indiciilor, că neaplicarea măsurilor respective ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, după cum statuează art.174 CPC, adică argumente justificative în care rezidă necesitatea aplicării măsurilor de asigurare, şi anume, eventuale indicii referitoare la acțiunile cu rea-credință ale pârâților care s-ar putea eschiva de la executarea hotărârii judecătorești și eventual a pune obstacole în privința executării ei. Or, argumentul că, există riscul de a fi înstrăinate mijloacele bănești și bunurile deținute de către intimații/pârâți, cauzând astfel prejudicii recurentului, este unul declarativ, și nu poate fi un indiciu incontestabil de imposibilitate a executării hotărârii judecătorești.

34. Colegiul civil reține că, lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****” a depus cerere de asigurarea acțiunii fără a confirma necesitatea aplicării măsurilor asiguratorii solicitate prin înscrisuri corespunzătoare, astfel încât nu este satisfăcută cerința privind justificarea aplicării măsurilor solicitate, or scopul acestei instituții este de a conserva o anumită situație legală sau de fapt pentru a proteja drepturile părții interesate.

35. Concomitent, Colegiul remarcă că, în speță, neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii nu poate influența și nu poate face imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătorești de admitere a acțiunii.

36. Mai mult ca atât, este necesar de menționat că, cerința reclamantului de încasare a sumelor este subsecventă cerinței de constatare a nulității actelor în speță.

37. Astfel, reieșind din situația de fapt menționată, raportată la textele de lege enunțate, se concluzionează că cerințele enunțate de asigurare sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile, prin urmare fiind calificate drept

neîntemeiate şi pasibile de a fi respinse.
38. În acest sens a statuat Plenul Curții Supreme de Justiție la pct.32 din Hotărârea Plenului nr.32 din 24.10.2003 cu privire la aplicarea de către instanțele judecătorești a legislației ce reglementează asigurarea acțiunii la judecarea cauzelor civile, că ținând cont de faptul că temeiurile asigurării acțiunii nu sânt enumerate expres în art.174 CPC, urmează ca judecătorul să stabilească necesitatea aplicării măsurilor de asigurare. Această necesitate poate rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunului, proastă administrare a averii etc. Prin urmare, examinând cererea de asigurare a acțiuni, instanța urmează, în fiecare caz concret, să verifice obiectul şi temeiul acțiuni principale, să determine natura litigiului, să verifice argumentele reclamantului referitoare la acțiunile cu rea-credință ale pârâtului de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare.
39. La fel, Colegiul reiterează că, instanța de judecată, realizând o ingerință în exerciţiul dreptului de proprietate în condiţiile admise de lege, are inter alia obligaţia de a menţine un just echilibru dintre interesul general al comunităţii şi imperativele de salvgardare a interesului individual (Sporrong şi Lonnroth §69). Or, interesul general nu trebuie realizat pe seama interesului individual, ultimul urmând a suporta o sarcina specială şi exorbitantă sau disproporționată (Erkner şi Hofauer c. Austriei nr.16/1986/114/162 din 23.04.1987 §75, 79), motiv din care cererea de aplicare a sechestrului pe bunurile mobile și imobile, mijloacele bănești ale intimatului, urmează a fi respinsă ca fiind vădit neîntemeiată, reprezentând în esență o modalitate de exercitare abuzivă a drepturilor procesuale.
40. Colegiul mai reține că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legislația națională, trebuie să indice cu o claritate rezonabilă, scopul şi modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminentei dreptului într-o societate democratică (hot. CC nr.26 din 23.11.2010, hot. CC nr.12 din 14/05/2015). Or, într-un stat democratic de drept protejarea şi promovarea drepturilor şi libertăţilor omului, constituie un principiu fundamental, deziderat suprem (hot. CC nr. 241/29 din 27.12.2004).
41. Raportând principiile constituționale menționate supra, la circumstanțele speței, Colegiul ajunge la concluzia că, aprecierea subiectivă a riscului imposibilității executării eventualei hotărâri judecătorești, în lipsa unor argumente clare și obiectiv justificate, reprezintă o modalitate defectuoasă de înfăptuire a justiției contrară principiului constituțional al legalității în sensul definit de Curtea Constituțională, ”latitudinea judecătorului” trebuie să fie determinată de o motivație obiectiv justificată, judecătorul având obligația legală, desprinsă din exigențele unui proces echitabil în sensul art.6 din CEDO, nu doar de a ”cita” prevederile legale și principiile de judecare aplicabile speței, dar de a indica circumstanțele concrete care justifică aplicabilitatea acestora, unei spețe concrete.

42. În continuarea ideii prefigurate, Colegiul civil reiterează că, principiul legalității are drept consecință obligativitatea respectării legilor, inclusiv de către forul legislativ suprem al statului, această exigență fiind impusă nu doar indivizilor sau persoanelor juridice, ci și autorităților și instituțiilor publice. În măsura în care legalitatea vizează actele agenților publici, este important ca aceștia să acționeze în limita atribuțiilor care le-au fost acordate (hot. CC 22/2015), instanțele de judecată nefiind o excepție în acest sens.
43. Or, în conformitate cu prevederile art.118 alin.(1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, instanța de judecată în conformitate cu prevederile art.9 CPC, revenindu-i un rol diriguitor în organizarea și desfășurarea procesului judiciar civil, determinat de principiul contradictorialității și egalității în drepturi a participanților cărora le aparține disponibilitatea în drepturi, art.art.26, 27 CPC, motiv din care intervenția instanței în exercitarea unor drepturi procedurale în locul părții sau exonerarea arbitrară de sarcina probațiunii este inadmisibilă. În speță, iminența riscului de imposibilitate a executării eventualei hotărâri judiciare, determinat de imposibilitatea executării unei eventuale hotărâri judecătorești, nu a fost dovedită în modul admis de probațiune judiciară.
44. Astfel, Colegiul ajunge la concluzia că încheierea contestată este adoptată în conformitate cu normele de drept procedural care reglementează acțiunile instanței la acea fază a procesului şi cu aprecierea completă a tuturor probelor şi a circumstanțelor referitoare la temeiul de asigurare a acțiunii, motiv pentru care încheierea contestată urmează a fi menținută ca fiind legală şi întemeiată.
45. Or, principiul preeminenței dreptului inserat în preambulul Convenției Europene şi Statutul Consiliului Europei, constituind în același timp atît un important impuls la adoptarea Convenției (Golder c. Regatului Unit al Marei Britanii, nr.4451/70 din 21.02.1975, par.34, f.d.30), cît şi parte integrantă a Convenției în conformitate cu prevederile art.31 alin.(2) al Convenției de la Viena, nu poate fi neglijat la soluționarea pricinilor civile potrivit prevederilor art.12 CPC.
46. În contextul celor expuse, Colegiul Civil constată justețea concluziei instanței de fond de respingere a cererii de aplicare a măsurilor de asigurarea acțiunii, deoarece, după cum s-a indicat mai sus, cerințele reclamantei de asigurare a acțiunii sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile, reclamantul limitându-se doar la unele aprecieri și expuneri formale, motiv pentru care Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat și a menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 04.07.2023.
47. În conformitate cu prevederile art.427 lit.a), art.428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ, -

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de către lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****”.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 04.07.2023, emisă în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul Iovu Oleg în interesele SRL ”*****” împotriva SRL ”*****”, SRL ”*****”, ***** și ***** cu privire la nulitatea actelor juridice și încasarea sumei.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței
Judecătorul Anatol Pahopol

Judecătorii: Ruxanda Pulbere

Dorin Dulghieru